

partilap

DUE XXX. Kommunikációs és Média Szaktábor · 2010. július 16. péntek · Balatonfenyves
AZ ALATTOMOS DINNYELÉKELŐ AKCIÓCSOPORT LAPJA

A tábor ára

Do you speak
Hunglish?

Jószomszédi
iszony

FELKAVARTUK AZ ÁLLÓVIZET

Bábeli nyelvkavalkád Fenyvesen

HELLÓ, TURISZT!

Válogatott elitalakulatot állított hadrendbe a Partilap, hogy kiderítse, még mindig csak a németajkúknak áll-e a világ a Balaton partján.

Lovas Oszkár, Pekoli Miklós

„Húú, na várja, erre most mit mondjak? Ööö, twenty minutes!”

A fenyvesi főutca végén, egy kávézónál állok, és éppen kapucsinót próbálok rendelni egy láthatóan csak Güntherekhez és Hildákhoz szokott pultostól. Reménytelen eset. A következő helyszínen már több szerencsével járok, habár ott a „Do you have coffee? Then I'm having a cappuccino!” mondatokra 5 perc elteltével két kávé kerül elem a pultra. A fiatal pultoslány láthatóan félreértett, de nem volt gond, megoldottuk.

Épp hogy leültem, Pekoli Miki csoporttársam érkezik öles léptekkel, két palacsintával a kezében. Egy alig látható fejrázással jeleztem, hogy „Ne most!”, ugyanis én angol, ő pedig francia turistát játszott délelőtt, akik nem ismerhették egymást. Oknyomozásba fogtunk, mert szeretnénk volna felmérni, hogyan viszonyulnak a németül nem beszélő turistákhoz Balatonfenyvesen. Vegyes tapasztalatokkal gazdagodtunk, amiket a kávé intermezzo után meg is osztottunk egymással.

„A tesztelést a vasútállomáson kezdtem, ahol is litvánok kiadva magamat, tiszavas angoltudást színelve próbáltam franciául érdeklődni, hogyan is juthatok el Balatonfenyvesről Szekszárdra. A pénztáros hölgy, amint felcsúdott a sokból, mindössze egy kétségbeesett „nem értem»-et tudott mondani. Természetesen tettettem az értetlen turistát, de

azért sikerült elmagyaráznom neki, hogy miért is vagyok ott. Eközben érkezett egy szintén turista férfi, aki annyit tudott velem kommunikálni, hogy »Qu'est-ce que tu voudrais?« (Mit szeretnél?), ám amikor megtudta a vasutastól, hogy egy három átszállásos útvonalat kellene elmagyaráznia, feladta.”

Miközben Miki a vasútállomáson tapasztalta meg a magyar valóságot, én utazási irodákban próbáltam infókat gyűjteni arról, hogyan tudok eljutni a hétvégén bulizni Siófokra a barátaimmal. Angol nemzetiségű lévén egy szót sem beszéltem németül, mégis háromból két helyen sikerült érdemleges választ kapnom kérdéseimre. Az első irodában (már ha egy háztartási boltból elkerített 5x5 méteres lyuk annak nevezhető) teljes vonatmenetrendet kaptam, prospektusokat gyűjtöttem, és az ott tartózkodó hölgy döcögős angoltudásának ellenére sikerült korrektül kommunikálnom, hogy mit is akarok igazán.

A második „Reisebüroban” már kicsit nehezebben mentek a dolgok, ugyanis a családi házból kialakított Fenyves Toursban dolgozó hölgy egy szót sem beszélt az általam használt nyelven, így egyik kolléganője nyújtott neki telefonos segítséget. A kérdés itt az volt, hogy a közelben milyen szórakozási lehetőségekből válogathat egy csapat egyetemista, amely kérdést a telefonos megmentő kimerítően meg is válaszolta. Azonban a beszélgetés során felgyulladt a „VIGYÁZAT, LEHÚZÁS!” lámpa, ugyanis a transzport megoldását a hölgy egy privát taxison keresztül javasolta. Naiv turistaként megvártam, amíg az irodában tartózkodó kolléganője leírja, és a számszavakat egyenként elmutogatva tudatosítja ben-

nem a kontakt számát, majd elindultam a harmadik helyszín irányába. Előzetes várakozásaim itt igazolódtak be, ugyanis az irodavezető hölgy „nur Deutsch” beszélt, amit zavart kuncogással adott tudtomra, én pedig elkeseredett turistaarcot erőltetve hagytam el az irodát.

Természetesen a franciás kolléga is megpróbálkozott ételrendeléssel, és bár nem csigát kért, így is akadtam problémák. „Gözöm sincs, hogy miért, de a »crêpe« szó elhangzása után az eladó rendkívüli magabiztossággal nekiállt egy

lángost előkészíteni számomra (a szó magyarul palacsintát jelent). Ekkor megpróbáltam elmagyarázni, hogy nem arra gondoltam, és végül sikerült is megértenünk egymást. Eközben persze nagy büszkeséggel dobálózott német, angol, sőt még olasz szavakkal is, bizonyára gőze nem volt, hogy milyen nyelven beszélnek. A legnagyobb sikerélmény az volt a számára, amikor rájött, hogy a marmalade franciául is barmacklevárt jelent. Végül pedig jófejjel módon németül közölte az árat, furcsálló tekintetemre pedig nagy kegyesen le is írta azt egy lapra.”

Fotó: Molnár Zsuzsi

Háború a szomszédokkal

TÁBORIRTÓK

Mosoly mellett kritikát és exkluzív információkat is kaptunk, amikor körbejártuk a tábor szomszédait: fény derült például az ellenünk folytatott aláírásgyűjtésre is.

Blaskovics Dávid

„Ha kell, perelünk!” – fenyegetőztek első állomásunkon, amikor gondnokunkkal körbejártuk, vajon mi a szomszédok véleménye az idei DUE-táborról. Két-három éve még folyamatos panaszáradat, többszöri feljelentés, szitkozódás volt táborunk ellen. Agárdi Gáborral először most is a legellenségesebb környéken lakó házaspárt kérdeztük meg. Ők először tudatták velünk, hogy Pécs város önkormányzata alá tartozik üdülőnk, és – mivel szerintük még mindig hangosak vagyunk –, képesek kapcsolati tőkéjük megmozgatására is: ha kell, beáruznak minket a pécsi polgármesternek, akivel nagyon jó kapcsolatot ápolnak.

Kálmán Sándor és felesége a DUE szó hallatán eleinte a takarításra hivatkozva szóba sem akartak állni velünk. Egy kis rábeszélés és az elégedettség-felmérés szó elejtése után mégis odajöttek a kerítéshez. Azzal folytatták: amikor mi duésok itt vagyunk, képtelenség kiadni a nyaralót, így ők, a

tulajdonosok osztoznak a „DUE-feelingben”. A beszélgetés egy brainstormingba csapott át, melynek végén a házaspár eldöntötte, hogy a túlzott mikrofonhasználat miatt nekünk be kellene ruházni egy hangszigetelt kerítésbe.

Agárdi Gábor fontolóra vette a dolgot, azonban két perc múlva arra a következtetésre jutott, hogy a projekt pénz hiánya miatt nem indul el. Kálmán Sándorné azt szeretné, hogy „Béke legyen!”. Ennek következő lépéseként megemlítette, hogy a volt köztársasági elnökhöz is nagyon könnyen el tudnak jutni:

„Jó kapcsolatban vagyunk” – tette hozzá. Ezt tudomásul véve úgy döntöttünk, jobb békében elválni a hátsó szomszédtól. Következett a bal oldali kertes ház tulajdonosa, Béla bácsi. Szerinte nem kellene minden apró dolgot bemondani a mikrofonba. Elárulta, hogy tanárként dolgozik Tatabányán, így nagyrészt empátikus velünk kapcsolatban. A panaszok után megtudtuk, hogy nagyon jó ötletnek tartja az újságíró-tábor.

A beszélgetést folytatva kiderült, hogy táborunk megszüntetéséért az előző két-három évben aláírásgyűjtés is folyt, amely szerencsére nem vezetett eredményhez. Ezt az egyik szomszéd szervezte, aki Béla bácsit is próbálta rávenni az aláírásra, de ő erre tanári munkája miatt nem volt hajlandó. „Hivatásommal ellentétesen cselekedtem volna” – mondta. A megszüntetést kezdeményező szomszéd Béla bácsin úgy tett elégtételt, hogy hajójával a fejének ment. „Kicsit bolond” – jegyezte meg.

Utolsó állomásunk Laci bácsi volt. Elmondta, hogy az ezelőtti évben érezhető tarthatatlan viselkedést, hangoskodást most egyáltalán nem tapasztalja. Pár éve ő is az ellenségeink közé tartozott, hisz többbedmagával hívták ki a rendőröket a DUE-hoz. „Én is voltam fiatal” – folytatta. Így a jelenlegi keretek közt történő tábori élettel teljesen egyetért, sőt semmit nem hall belőle. Majd hozzátette, hogy természetesen nem azért van jó véleménnyel rólunk, mert Balázs Géza, Szayly József és Zala Orsolya vezetőségi tagjaink nála szállnak meg.

Fotó: Halpern Benecé

Még ezt az egy kört meginnánk

BOTRÁNY LESZ AZ IDEI NÁDAS-BULI?

A DUE-Nádas viszony évek óta kiegyensúlyozottnak mondható, idén azonban jócskán akadtak félreértések. És itt nem Nádas György humoristáról van szó, a drámai helyzet táborlakóink törzshelyét érinti.

Bornemissza Péter

A helyzetet jól jellemezte, amikor csoportunk első lapjának megjelenése után ebédidőben elindult, hogy a Nádasban átbeszélje a frissen elkészült lapot. Alig ültünk le, Ambrus Zoltán, a hely üzemeltetője felszólított, hogy legyünk szívesek nem ide leülni. Meglepett arcunk láttán elmondta: nem akarják azt, hogy az egész csoportból csak kettő ember fogyasszon, utalva egyik-másik dués társaságra. Figyelmeztettük, hogy mi nem kis értékben szeretnénk fogyasztani, mégis azt kaptuk válaszként, hogy a német turisták miatt menjünk el, mert ők sokkal több pénzt hagynak ott, mint a magyar diákok. Míg lógó orral másik hely után néztünk, azon gondolkodtam, mit mondana erről Nádas György. Zoltán biztosan nem úszná meg valamilyen paródia nélkül.

Nem bírtam a kíváncsisággal és visszamentem megkérdezni, mitől romlott meg a tábor és az étterem kapcsolata. Zoltán így felelt: „A DUE tábor elcsúszott egy héttel, és így az átkerült a főszeszbe. Nekünk pedig a turisták kiszolgálása az elsődleges. Sokkal többet dolgozunk, mert vendégből is sokkal több van”. Megtudtam, a főszesz miatt sokkal fáradtabban kezdenek neki az esti bulioknak. Probléma még, hogy nekünk is új szabályaink vannak, így nem mehetünk le minden nap. Zoltán szerint nincs semmi konfliktus a tábor és a Nádas közt – de akkor vajon miért zárnak be minden este 11-kor a szokásos

éjjeli nyitvatartás helyett? „Este tíz-tizenegy óra felé a kollégák már nagyon fáradtak, majd negyven fokban állnak egész nap. Nekik is kell a pihenés.” – érvelt a büfé üzemeltetője. A múlt év tapasztalataiból okulva Zoltán idén sem számít sok jóra. „A tavalyi év igen furcsa volt, mert nagyon későn érkeztek a táborlakók. 11 óráig kértem a rendőrségtől és a polgármesteri hivataltól engedélyt, ehhez képest éjfél körül értek csak le az első táborozók. Összeszereltük a hangszórókat, de még 10 perce sem ment a zene, már jöttek is a rendőrök. Hangoskodásért feljelentett minket valaki.” Zoli szerint a helyzet idén is hasonló lesz, ráadásul nem is fogják bírni azt, hogy hajnalig fent legyenek miattunk. Az éjjeli díszkó után pedig jön a másnapi műszak is. „Nehéz lesz, de azt el tudom képzelni, hogy idén korábban kezdődik a party és úgy fél egy körül véget ér.” – mondta Zoltán. Az ötletre Szayly Józsefet, a DUE alelnöke annyit reagált: „A Nádas addig szeretné a bulit, ameddig fogyasztunk, és addig fog tartani, amíg a lakosság és a rendőrség engedi.” József szavai biztatóak, bár tartok tőle, ha a helyzet nem változik, az idei bulit Nádas György lakásán kell majd megszerveznünk.

Fotó: Jancsó Gergely

Bárkás hambi és csúclángos

TÚL A NÁDASON

Az elmúlt évek során a Nádas a DUE-táborok egyik kulthelyszínévé vált, ám a múlt felhőtlen együttműködését az idei tíz nap során számos kisebb-nagyobb félreértés árnyékolta be. De vajon mi lenne velünk, ha az eddigi törzshelyen már nem látnának szívesen minket?

Tóth István

A korábbi táborok alatt a büfé legnagyobb vonzerejét a közelség mellett alighanem az állandó kedvezmények jelentették, ám kissé körüljárva Balatonfenyveset egyértelműnek tűnik: tíz perc sétával még úgy is jobban járhatunk, hogy a célállomásnál extra engedményre nem számíthatunk. Jobban, mégpedig nem azért, mert a nagy melegben battyogva, izzadva elégnék a kalóriák, hanem mert árakban, ételválasztékban és sokszor még a kiszolgálás színvonalában is megelőzik a Nádas Büfét.

Palacsinta 100, lángos 200, hamburger 400 forintért kerülhet az asztalra, miközben utóbbi nem rég előkészítve a hűtőből kerül elénk, hanem valóban a szemünk láttára áll össze. Mi szabjuk meg, mi kerüljön bele és mi ne, nem pedig utólag szelektálunk, kell-e nekünk a paradicsom vagy éppen az uborka, amit már jó előre belevágtak. Valahogy úgy, ahogyan azt a legtöbb helyen megszokhattuk.

Nádas helyett egy bárkán

Utunkat a település főutcájában kezdtük meg, ahol csakhamar betévedtünk a Bárka pizzériába és fagyaltozóba, ahol érkezésünkkor még javában „épült” a kiszolgáló helyiség – mivel nyitás után alig öt perccel jártunk. Az enyhén kopaszodó, pocakos üzletvezető legalább oly elszántan méregetett minket,

miként mi méregettük az árlistát. A 450 forintos hot dogjuk enyhén túlárzottnak tűnt, főleg úgy, hogy ugyanennyiért már a klasszikus bucis hambi is tányérunkra kerülhetett.

Összességében első állomásunk nem bizonyult jobb helynek, mint a jóval közelebb eső Nádas, ám áraiban és a kiszolgálásban nagyjából ugyanazt a szintet érte el.

Nem tucatlángos, mégis tizenkettő

Az alig száz méterrel odébb található Csúclángosda széles választéka láttán alighanem minden táborlakó kedvet kapott volna az olajban sült finomsághoz, ám az árak csakhamar gondolkodtatóba ejtettek minket.

„Hangzatos szlogenjük, mely szerint »egyél nálunk valamit, máskülönben holnap mi halunk éhen«, kellő figyelmet keltett bennünk”

Végül a klasszikus fokhagymás lángos 320 forintért landolt fehér asztalunkon, miközben a napernyők árnyékában a 22-23 éves eladó lány még egyszer megpróbálkozott kicsit több pénzt kihúzni a zsebünkből, ám gyengécske „biztos nem kértek inni valamit?” kérdésre határozottan nem volt a válaszuk.

A legalább 12-féle lángos között akadnak igazi ingyencégek is, mint például a lekváros-túros ízkombó, valamint a magyaros

(szalámis, hagymás, erős paprikás) kelt tésztából sült lepény. A hely nagy előnye egyben hátránya is, ugyanis a széles választék csak a lángosokra terjed ki, enni csupán palacsintát kaphatunk, ha más ízekre is vágunk.

Uzsonnyal a fedélzetre

Közvetlenül a part mellett akadtunk a Hablegényre. A hely zöld-fehér asztalaival és székeivel igen feltűnő látványt nyújt háttérben a Balatonnal és a túlparton magasodó badacsonyi dombsággal. Az árak többnyire itt sem tértek el sokkal a DUE-táborok megszokott törzshelyén tapasztaltaktól, de például hasábburgonyát, vagy épp öt deci üdítőt már 200 forintért is vásárolhattunk.

Az árlistát elnézve 1000-1200 forintból már egész komoly ebédet lehet kihozni, köszönhetően viszonylag olcsó egytálételeiknek, valamint – állításaik szerint – a Balatonnál kapható legfrissebb haléteiknek.

Élet-halál harc

A part mentén indultunk el vissza a táborhely irányába, utolsó előtti megállónk a Ham-Lak volt. Hangzatos szlogenjük, mely szerint „egyél nálunk valamit, máskülönben holnap mi halunk éhen” kellő figyelmet keltett bennünk már egy korábbi alkalommal is. A Ham-lak az első hely, ahol egyértelműen olyan büfére bukkantunk, ami képes lehet kielégíteni minden DUE-s igényt. A tucatjával kirendelt palacsintát nem kapkodva, ám üdítő gyorsasággal szolgálják, miközben a lángos vagy épp a frissen csapolt korsó sör sem viseli meg a kelleténél jobban az ember pénztárcáját, hiszen 500 forintért cserébe már mindkettőt fogyaszthatjuk is.

Alternatívák tehát vannak, és kijelenthetjük, nem függ a tábor a Nádasról, még akkor sem, ha hagyományból, vagy megszokásból a legtöbben még mindig oda járnak. Mindenesetre, ha kedves vendégekből sokadrangú, megtűrt személyekké válunk, biztosan nem mi halnánk éhen.

Fotó: Molnar Zsuzsi

Alkohol, energiat, halál

LASSÚ A REAKCIÓIDŐ

Nyar van. Az ember a háta mögé hajthatja az ellenőrzőkönyvet és szabadon felcserélheti a nappalt és az éjszakát. Alvás délig, ténferges este tízig, aztán nyomás a buli. Olcsó berúgás és pörgés hajnalig. Alkohol és energiat. Van ilyen. Pedig veszélyes...

Tóth Enikő

Egyszer egy iskolai buliban mentőt kellett hívunk egy sráchoz. Alkoholmérgezés. Pedig nem ivott sokat. Talán egy sört és egy energiat. Senki sem hitte el, hogy árthat. Aztán megtörtént. Azóta érdekel, hogy kerül mondjuk a Vodka Red Bull a polcokra. Elvégre nem lehet véletlen a doboz alján a felirat: „Alkohollal együtt fogyasztani tilos!” Nyár van, ezerrel pörög a legtöbb buli, de úgy tűnik, a mi biztonságunkkal csak kevés ember foglalkozik.

Zacher Gábor toxikológust a szabadságán sikerül zavarnom, érthető, hogy nem nyilatkozik. Nélküle is hamar megtudom, mik az energiat-vodka kombó veszélyei: beszámíthatatlan viselkedés, az alkoholmérgezés egyre nagyobb esélye, szívrohamkockázat és hosszú biológiai elemzések. ... Tudjuk, hogy van benne valami, mégis ott vigyorgó a koktél az árlapokon.

A Fogyasztóvédelmi Főfelügyelőség egy darabig labdázik velem, majd egy ismerős el irányít az ÁNTSZ-hez, ahonnan

az információ néni különböző főosztályokra irányítanak. Választ alig kapok, ahol mégis, ott ennyit: „Elnézést, a kolléga épp nincs benn”, vagy „Foglalkoztunk vele, de nem tudom, ki az illetékes”. Valahol a belvárosban talán most oszتانak szórólapot az italakcióról.

Nagy Bernadett, a Red Bull Hungary sajtója készségesen válaszolna. ... Pár nap múlva. Amíg a telefonját várom, böngészem a cég oldalát. A Red Bull kóser, a Red Bull halal. Alkoholról szó sincs.

A Tudatos Vásárlók Egyesületénél lelkesen veszik fel a telefont. A kollégánál itt sincs bent, de ők legalább kíváncsiak arra, hogy mit tudtam kinyomozni. Semmit. Átböngésztem a Magyar Élelmiszerkönyvet, amiből rengeteg mindent megtudtam a vinil-kloriddal való érintkezésről, de ami érdekelt, azt nem találok.

Utoljára rákeresek egy népszerű energiat-alkohol koktéla. Egy budai szórakozóhelyen körülbelül ezer forintba kerül. Tárcsázom az üzletvezetőt, Nagy Csabát, aki kicsit flegmán, de azért válaszol. Volt már, hogy kiskorú kért ki náluk alkoholt. Ezt nem mindig tudják ellenőrizni. Az ittas vendég ittasságát ők próbálják mérlegelni, ha nem elég részeg, a személyzettől kaphat még alkoholt. Koktél taurinnal? „Persze, valódi alkohol és energiat van benne. Semmilyen törvény nem tiltja, hogy felszolgáljuk.”

Úgy tűnik, a forró nyárban mindenhol rettenetesen vigyáznak ránk.

Fotó: Ménesi Adrienn, Kovács Nelli

Mi folyik a Balatonba?

BALATONI VÍZVISZONY

A fekete víz-botrány megoldását követően utánajártunk, milyen a Balaton vízminősége, mi is a Kék hullám Zászló, és miért nyeri el ezt sok strand. Mégis, mi folyik a tóba?

Maraffai Szilvia

„A '90-es években Balatonfenyvesen egy szippantós autó nem érezte fontosnak elszállítani rakományát, így hát egyszerűen beleöntötte a nádasba az egészet” – mesélte Lombár Gábor fenyvesi polgármester a Partilapnak. Ha ezt a történetet továbbgondoljuk, rájöhetünk, miért is annyira fontos, hogy ügyeljünk a Balaton minőségére. A Kék hullám Zászló program, ami a strandok és kikötők minőségének felügyeletével foglalkozik, idén mégsem kapott állami támogatást.

Általában a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium pénzeli ezt a programot, azonban sem 2007-ben, sem ebben az évben nem finanszírozta. „Mi sem tudjuk pontosan, miért nem adtak pénzt” – mondta kérdésünkre Dr. Hatvani Miklóst, a balatoni önkormányzatokat összefogó Balatoni Szövetség ügyvezető elnöke. „Több üzenetet is küldtünk, de választ nem igazán kaptunk. A minisztériumoknak le kellett tiltaniuk az összes állami megbízási szerződést, hogy aztán felülvizsgálhassák azokat. Mi is ilyen szerződésben álltunk velük, valószínűleg ezért nem kaptuk meg a támogatást.” Idén a Balatoni Szövetség finanszírozott mindent, hogy 2007-tel ellentétben ne legyen kimaradás.

Az ehhez szükséges pénzt a nevezési díjból nyerték: a Kék hullám Zászló program a strandokat és kikötőket osztályozza a Balatonon, a Fertő-tavon, a Velencei-tavon és a Tiszán. Hogy a nevezők a versenyen részt vehessenek, jelentkezniük és fizetniük kell. A bírák olyan szempontok szerint osztályozzák a tavakat, mint a vízminőség, a part tisztasága és a szolgáltatások. A szolgáltatások alatt érthetők például a vízimentők, a szakképzett orvosi ügyelet, az öltözők, zuhanyzók, mosdók, a mozgássérültek és gyermekek számára

(Cikkünk a 10. oldalon folytatódik)

Bajok a Balatonnal

1994-ben a Balaton nagyon elalgasodott, az internetes visszaemlékezések szerint „olyan állaga volt, mint a kocsonyának”. A folyamat 1975-ben kezdődött, 1994-ben tetőzött, azonban ettől kezdve a vízminőség javulni kezdett.

2003-ban a fonyódi hajóállomásnál egy hajó kiemelése közben a daruból olaj szivárgott a magyar tengerbe, ami először nem tűnt túl jelentősnek, azonban 600 négyzetméternyi területet fedett be a gépolaj. 2006-ban a Balaton északi partján (Tihany, Balatonfüred, Aszód) az ivóvízbázisba bakteriális eredetű szennyeződés került. Ugyanebben az évben gázolaj szivárgott a tóba Balatonfüreden.

kialakított hely a tóban és a szelektív hulladékgyűjtés. A nyerteseknek egy kék zászlót adnak a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium logójával, azonban idén a szűkös költségvetés miatt csupán egy oklevelet kapnak a strandok.

A szezon elején egy vizsgálóbizottság látogatja meg a strandokat, és szezon közben vagy a végén szűrőpróbaszerű ellenőrzéseket tartanak. Az interneten sok blogger úgy gondolja, csak papírok alapján dönt a bizottság, azonban dr. Hatvani Miklós ezzel nem értett egyet: „Mindig tartunk helyszíni vizsgálatot, azonban igen, papírok alapján is döntünk. Mindig bekérjük a bizonyítványokat, hogy az vízimentő tényleg tud-e újraéleszteni vagy sem. Ezen kívül a szerződéseket is átnézzük.”

A Balatonfenyvesi községi strand 2008-ban, 2009-ben és idén is elnyerte ezt a díjat. Ezért elindultunk a partra, hogy megkérdezzünk embereket, ők mit gondolnak erről. A legtöbben semmit sem kifogásoltak: tisztának és szépnek tartják a partot és a vizet is, azonban néhányan panaszkodtak, hogy a meder túl iszapos.

„A Balaton vízminőségével szerencsére nincsen semmi gond” – erősítette meg a Partilapnak Pécseli Péter, a regionális vízügyi igazgatóság balatoni kirendeltség-vezetője. „A sok ásványi anyag és a hordalék miatt ilyen zöldes a tó színe. Ha teljesen tökéletes lenne a vízminőség, akkor sem lehetne lelátni az aljára az ásványi anyag tartalom miatt, csak esőzések után bizonyos helyeken.” Meg is nyugtatott minket, hogy elég gyakran, kéthetente végeznek vizsgálatot a tó közepén.

Szerencsére az elmúlt években a Balaton nem kapott jónál rosszabb minősítést. Csak nagyon kevés helyen öntik bele a szennyvizet a tóba, ami illegális, azonban ezekre csak egy-egy vizsgálat során derül fény. Viszont ezek nem rontanak a teljes tó vízminőségén, inkább lokális problémákhoz vezetnek.

Amitől drága a tábor

EBBŐL BOROZNAK KIZSUÉK?

Miért kerül ennyibe a tábor, a szervezők mire használják fel ezt a pénzt, és a táborlakók mit gondolnak minderről? És mennyibe kerülne a tábor, ha a szakmai vezetőknek pénzzel fizetnénk?

Szabados Tünde

A tábor teljes ára a tavalyihoz képest 14 ezer forinttal megemelkedett, de a DUE sokféleképp szeretné a táborozók költségeit csökkenteni. Az apróbb kedvezmények, mint a sajtófesztiválos vagy csoportos jelentkezésért járó 5 százalék, vagy a táboronkénti 2000 forint csak kis összegek, de ha sokat akarsz spórolni, előrendeléssel gyere, mert 20 ezer forintot takaríthatsz meg.

A DUE nemcsak nekünk, hanem az itt dolgozóknak is segít. A csoportvezetők utazási költségeit, étkeztetését és a szállását is ránk róják ki, ezért kerül ennyibe a tábor. De a kedvezményeket figyelembe véve ez elviselhető.

Az ár pontos adatait Zala Orsítól tudtuk meg. Az összeg kétharmad része a szállást és az étkezést, a fennmaradó egyharmad rész pedig a nyomtatók bérletét és a kamerák biztosítását fedezi. De ide tartozik a kábelek, vezetékek megvétele, és a versenyeken kiosztott nyeremények költsége is. Viszont a DUE elszántan keresi a támogatókat, akik pénzes segítséggel hozzájárulnának a táborhoz, és ezzel is kevesebbe kerülhetne a tábor.

„Herczeg Zsolt nem kérne pénzt a munkájáért, de ha elengednék neki a szállásért és étkezésért kifizetett költségeket, az számára kompromisszumos megoldás lenne.”

A szakmai vezetők a DUE iránti szeretetük miatt jönnek el és segítenek nekünk, de megkérdeztem őket, hogy ha pénz kapnának az itt végzett munkáért, akkor mennyit kérnének el. Kecskeméti Dávid elmondása szerint több milliós felszereléssel dolgozik, és egy cégtől naponta kb. 120 ezer forintot kérne a

munkájáért, ami igencsak megemelné a tábori költségeket. Ezzel szemben Herczeg Zsolt nem kérne pénzt a munkájáért, de ha elengednék neki a szállásért és étkezésért kifizetett költségeket, az számára kompromisszumos megoldás lenne.

A táborlakókat is megkérdeztük, mi a véleményük az árákról. Majd' mindenki szerint sokba kerül a tábor, azonban a magas színvonal, a szakmai tudás, amit itt szereznek, illetve az életre szóló barátságok kárpótolják őket. Viszont voltak olyanok is, akik szerint, ha növelnék a tábori napok számát, akkor a médiatábor kifizetődőbb lenne.

Összegezve mindenki jól érzi itt magát, mindenki szeret itt lenni, hiszen itt vannak a barátai és a tudását is tudja itt gyarapítani, amit a későbbiekben akár fel is használhat. Nemes Krisztián táborlakó szavaival zárva: „Sokba kerül, de így is megéri.”

Fotó: Zsibori Eszter

Mindenki másképp csinálja

MÉDIATÁBOR- MUSTRA

Ismert és kevésbé ismert nyári tréningek ifjú tv-seknek, újságíróknak, rádiósoknak, fotósoknak. Milyen lehetőségeink vannak még?

Pekoli Miklós

Összességében nézve a leginkább keresett táborokról elmondható, hogy a DUE szervezése a legsokszínűbb mind közül, bár ennek ára is van: ez a legdrágább képzés. Lapunk Ebből boroznak Kizsuék? című cikkében olvashatunk ennek okairól. Rengeteg olyan jó ötlet valósult meg a másik táborok szervezése során, amelyek pénztárcakímélőbbé teszik őket. Sokan nem tudják emellett, hogy a táborozásban támogatást nyújthatnak az iskolák alapítványai, a városi önkormányzatok.

Egy nagykovácsi táborban például önellátóan takarítanak és készítenek reggelit. A már nagykorú fiataloknak szóló veszprémi tábor az Utcazene Fesztivál idejére szerveződik, így egy hotel jelentős kedvezményt biztosít a résztvevőknek. Említsük még meg, hogy hasonló költségek terhelik a táborozókat, mint a DUE-sokat, de ők 2x2 ágyas, minikonyhás, fürdővel ellátott hotelszobákban laknak. Érdekes megoldást választott a Kecskeméti Tv, melynek kétszer ötnapos szervezése a DUE után a legszínvonalasabb. Ennek első felét Kecskeméten, a másodikat Ópusztaszeren rendezik meg. Előbbi helyen kollégium, utóbbinál sátor a szállás. Több helyen létezik a bejárás lehetősége, amely szintén költségcsökkentő: akár 50 százalékkal is olcsóbban ki lehet jönni.

Jelenlegi táborhelyünk a Balaton mellett található, ez turista szemmel nézve remek. Azonban azt is figyelembe

kell vennünk, hogy a DUE-s táborozók többsége a Coke Club-on kívül idén nem túl sokszor élvezte ennek előnyeit. Sőt! A balatoni árak és az iszonyatos mennyiségű szűnyog elgondolkodtathatnak mindenkit, hogy megéri-e így is ezen a településen tölteni ezt a tíz napot.

Mint tapasztaltuk, a DUE-táborban éjjel-nappal lehet dolgozni – ez is bizonyítja a szakmaiságot. Végigtekintve a többi lehetőséget, kiderül, hogy a legtöbb helyen napi 6-7 órás munkamenet van, a többi, ha néha kötött programokat is tartalmaz, de szabadidő. A nagyobb városokban megszervezett tábor előnye, hogy elérhetőek az olyan lehetőségek, mint a szerkesztőséglátogatás, vagy a nagyobb rendezvényeken való anyaggyűjtés. Struktúrájukat tekintve hasonlóak a „konkurens” próbálkozások: a gyakorlatok, csoportok és sajtótermékek nagyjából megegyeznek. A táborok szakmai vezetőinek képzettségét és létszámát összevetve a DUE magasban a mezőny előtt jár – a legtöbb helyen mindössze 4-5 tapasztalt szakmabeli koordinálja a munkát, de van olyan is, ahol két egyetemista a főszervező.

Mások programjaink során javarészt külsős szakmai helyszíneket használnak, ebből levonható az a következtetés, mely szerint az adott táborokban jóval szegényesebb technikai háttérrel dolgoznak, vagy erősen függenek valódi szerkesztőségektől, stúdióktól.

Az egyik médiakurzus rendkívül érdekes, de nem a programok, vagy a vezetők, hanem a túlzott önbizalom miatt. Ez a budapesti szerveződés hirdeti magát többek között azzal a mondattal, hogy „Kizárólag nálunk nyílik lehetőség a fiatalok

számára, hogy magas színvonalon és vidám hangulatban sajátítsák el a filmes- és televíziós világ, elméleti- és gyakorlati alapjait.” A másik érdekessége, hogy a honlap amolyan „Médiás csillag születik”-jelleggel rendelkezik. Az időtartam 6 hét, heti 18 órával. Két csoport indul; az egyikben a színésznek vagy médiaszemélyiségnek készülők vannak, a másikban pedig főként a tv-sek. A legvégén pedig a legjobbak, mint „felfedezettek” a Budapesti Média Centrumnál csiszolhatják tovább tudásukat.

Érdekesség, hogy hirdetés céljából a legtöbb szerveződés előszeretettel használja a Facebookot. Ezen felül több portál is készített összeállítást médiatáborokról, ám míg az előbb említettek közül sok megjelent programajánlatként például a neon.hu-n, addig a DUE sehol sem szerepelt a közösségi oldal tartalmát leszámítva. Ezen felül a Google keresések között a szekszárdi és a kecskeméti tábor gyakorisága bőven megelőzi a DUE-ét.

A médiatáborokon kívül léteznek még speciális újságíró-, illetve fotós táborok is. Az Axel Springer kiadó által szervezett SÉTA (Sajtó és tanulás) táborba például kilenc megyéből hívnak meg néhány tehetséges diákujságírót. Az idei bonyhádi rendezvényen részt vett a DUE-s Termul Helga is. A legelső, amit megjegyeztem az ott eltöltött három nappal kapcsolatban, hogy nem mérhető a mostani tízhez. Mint említette, az egész a Paksi Atomerőmű köré épült – a tavalyi, első szervezéssel megegyezően –, mivel ők finanszírozták. „Egy nagy reklám volt az egész” – emlékezett vissza Helga, aki elmondta: csak

Német „DUE-tábor”

A németországi Constance-tónál idén hatodszor rendez négynapos médiatáborot a német, az osztrák és a svájci diákujságíró szervezet. A Bodenseecampben 150 16-24 év közti fiatal gyűlik össze különböző médiatermékeket gyártani, illetve foglalkozásokon megvitatni a médiát érintő kérdéseket. A workshopok témái a teljesség igénye nélkül: újság, film, analóg és digitális fotózás, rádiózás, marketing, projektmenedzsment, és a DUE-táborhoz hasonlóan tapasztalt újságírók vezetik őket.

Lovas Oszkár

interjúkat készítettek, megkötött témában és formában, így a tábor egy idő után unalmassá vált. Az egyik előadásban említettek egy „Balaton környéki médiatáborot”, amellyel kapcsolatban az előadónak az volt a véleménye, hogy ott profi újságírókat akarnak képezni, ami felesleges. Ezzel ellentétben, ahogy Helga fogalmazott: „ha elmennék száz SÉTA-táborba, akkor sem érne fel ezzel az egy DUE-ssal”.

A DUE-n kívüli lehetőségeket áttekintve elmondható, hogy alaposságát, múltját és szakmaiságát tekintve messze megelőzi az összes magyar médiatábor. Azonban érdemes elgondolkodni a jövőben a tábori költségvetés elkészítésénél azon, hogy nem csak jómódú fiataloknak vannak újságírói ambíciói.

Tábor helye	Időtartam	Korosztály	Ár	Csoportok
Nagykovácsi	7 nap	12-18 évesek + régi táborozók	bentlakással: 29000 Ft, bejárással: 19000 Ft	tv-s, rádiós, újságíró
Veszprém	6 nap	18 éven felülieknek	bentlakással: 22000 Ft, bejárással: 9000 Ft	tv-s, újságíró
Kecskemét - Ópusztaszer	10 nap	14-18 évesek	35 000 Ft	tv-s, újságíró
Budapest	6 hét	6-18 évesek	30 000 Ft	színész-médiaszemélyiség, tv-s
Szekszárd	5 nap	12 éves kortól	19 000 Ft	tv-s, rádiós, újságíró

Zala Orsi: tagságtól az irodáig

A DUE- GURU

Az irodában dolgozni nem buli, de a DUE-életérzés ott is létezik. Zala Orsi azonban ezt a szerepet is olyan élvezettel csinálja a járdaszigeteken nyaralva, mint az év legjobb 10 napját a Balaton partján.

Sáry Bernadett

Fotó: Zala Bence

Hogyan talál rá valaki 15 évvel ezelőtt az egyesületre, mikor még a Google sem létezett? Orsi akkor lett DUE-tag, mikor még az internetelés csak tervben volt a magyar háztartásokban. 1995-ben egy barátja mesélte Orsinak, hogy sportújságíró tanfolyamot talált egy újságíróegyesületnél.

Ez az egyesület a DUE volt. Azonnal jelentkezett rá, és akkor még úgy gondolta, hogy ez lesz az élete, mint első sportújságíró lány, aki focit közvetíthet a tévében. A sportújságírással végül számos vízilabdameccs tudósítása után felhagyott, mivel nem találta elég érdekesnek, de a DUE-től azóta sem vált meg.

„Eleinte csak rendezvényekre jártam, aztán az egyetemi évektől kezdtem belefolyni a munkába is. Titkárságvezetőt helyettesítettem az irodában, sajtófesztiválokon segédkeztem, DUE Híreket szerkesztettem, nyári táborban csoportot vezettem” – meséli Orsi lelkesen. Az irodában 2003 óta dolgozik mint hivatalos munkatárs, szintén ebben az évben végzett a Pázmány Péter Katolikus Egyetem magyar és kommunikáció szakán. A DUE Tallózó és a DUE Rádió szerkesztése a fő feladata.

Hét éve dolgozik az irodában, amely sok ember számára monotonnak tűnhet, hiszen manapság nem divat, hogy ilyen hosszasan kitarson valaki egy munkahely mellett. „Ha valamit szeretek, akkor nagyon kitaró tudok lenni. A DUE ilyen. Ritka az olyan hely, ahol az ember a legjobb barátaival dolgozhat, és ennyi értékes, jófej embert ismerhet meg” – mondja erről. Elmondása szerint nincs könnyű dolga az embernek, ha a barátaival dolgozik, mivel őket is hajtani kell a munkában.

Orsi jövőbeli tervei között szerepel, hogy szeretné magát más szakterületen is kipróbálni: politológiát és közgazdaságtant tanulna. „Előbb-utóbb a Tallózó szerkesztését is illene átadnom másnak a korosztálybeli különbségek, olyannak, aki elég fantáziát lát abban, hogy egy újságot összeállítson és fenntartsa” –gondolkozik el. El ugyanakkor nem fog tűnni, mert – mint mondja – neki a DUE az élete.

Fotó: Zala Bence

17 évesen cukorbeteg

HELGA MÁSODIK ÉLETE

Termul Helgával megfordult a világ idén februárban. 5 hónappal később azonban már senki nem mondaná meg, hogy cukorbeteg.

Náray E. Tamás

Tavaly szeptemberben kezdődött. Helga először csak arra lett figyelmes, hogy egyre több vizet iszik. Volt, hogy rengeteget evett, máskor egy zömlé is elég volt. „Decembe má nem láttam a táblát.” Majd barátai elkezdtek kérdegetni, hogy mitől fogyott le ennyire. „Fölvettem egy nadrágot, és úgy lógott rajtam, mintha csak egy csontváz lennék.” Ekkorra már az éjszakai lábgörccsök is állandósultak.

Február 18-án először az osztályterembe menet Helga összeesett. Mikor a kórházban felébredt, azt mondták neki, hogy 28-as volt a vércukor értéke, amikor bekerült. „A nővér azt mondta, 20-nál kómába esnek az emberek, a 35 pedig már halálos.”

Hamar megjött a diagnózis. Az orvosok közölték, hogy 1-es típusú cukorbetegsége van. Helga a látását vagy a lábát is elveszíthette volna, de maradandó károsodás nélkül megúsza. „A kórházban fekve írtam egy cikket. Mindenki azt mondogatta körülöttem, hogy a stresszes életem miatt történt ez velem. Ki kellett írnom magamból, hogy a stressz egy gyilkos.”

Helga először fel sem fogta, hogy mi történik vele. A kórházból a hétköznapi életbe visszatérve azonban lassan rutinná vált, hogy figyel, miből, mennyit és mikor eszik. Idővel már a napi négy vérvétel és inzulin injekció sem volt már olyan kellemetlen.

Az új életformához való hozzászokás új megvilágításba helyezte Helga korábbi életét is. Még 15 évesen faluról költözött be Kecskemétre kollégistának – egy konfliktusokkal teli környezetbe, távol az otthonától. „Keményen tanultam, mindenképpen meg akartam felelni az elvárásoknak.”

Az orvosok szerint is lehetséges, hogy a stressz miatt alakult ki betegsége. Helga bevallja, hogy sokszor túlvállalta magát.

Visszatekintve ma már másként élne. „Leállnék azzal, hogy folyamatosan rohanok, stresszelek. Abszolút hanyag voltam. Nem foglalkoztam azzal, hogy mit eszem, csak úgy mentem előre...” – vallja be.

„Azóta megtanultam csapatban is dolgozni.” Saját bevallása szerint szeret mások keze alá dolgozni. „Ez a betegség arra tanított, hogy megálljt parancsoljak, ha valamire nem vagyok képes.”

Helga szeptemberben lesz 18 éves. A családi kapcsolatok révén biztos helye lett volna az ügyvédi pályán, de ezt már korábban visszautasította. Jövőjéről azonban átszemléltet mesél. „Nekem már a konkrét tervem, hogy újságíró legyek. Most még a karrieremre koncentrálok, de szeretnék majd családot is.”

Helga környezete is megváltozott. „Be kellett avatnom a betegségembe a környezetemet, hogy segíteni tudjanak, ha valami baj lenne.” Kollégiumi szobatársa azelőtt rosszul volt a tü és a vér látványától. „Megmondtam neki szeretettel, hogy vagy megszokja, vagy kiköltözik. Máskor egy kiránduláson heten hoztak nekem almát, mert mindenki biztos akart lenni benne, hogy van mit ennem.”

Újabb osztálytársai elkezdtek tanácsokat kérni tőle. „Mégkérdzik, hogy ebben meg abban mennyi a szénhidrát. Megehetnek-e valamit, jót tesz-e nekik ez vagy az az étel.” „Próbálok a többiekkel is arra tanítani, hogy pozitívan lássák a világot. El akarom mondani, ha valakivel történik bármilyen

Fotó: Soós Berta

Fotó: Soós Berta

hasonló, akkor nem kell befordulni, hanem az élet ugyanúgy megy tovább. Ez nem egy csapás hanem egy jel volt számomra. Egy jel, hogy figyeljek oda magamra.” Mikor még februárban kórházban feküdt, az orvosok megkérték, hogy írja össze, mit szeretne tudni a betegséggel

kapcsolatban. „A gyerekem is cukorbeteg lesz majd?” – írta le az első kérdését. „5 százalék esélye van” – felelték. „Sokszor eszembe jut ez az 5 százalék” - mondja. „De ha így is lenne, akkor majd szembenéznék vele, és küzdünk.”

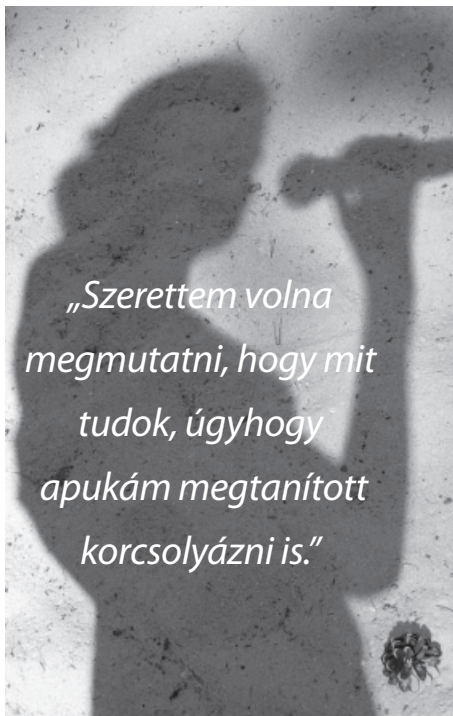
Szofi, az 56. táborlakó

„AKÁR MŰSORT IS VEZETNÉK”

A Slam Poetry-esten együtt játszunk, ő pedig hihetetlen lelkesedéssel sorolja az ötleteket. A végére bizalmába fogad és az apukája, Gábor biztatására énekelni kezd. Libabőrös karral hallgatom. Agárdi Szilvia gyengén látó, mégis, annyi energia van benne, hogy bevehetnének táborlakónak.

Tóth Enikő

„Az egyik szememre vak vagyok, a másikkal kilenc százalékot látok.” – mondja, mintha ez lenne a természetes. Pedig nehéz elhinni, hogy ilyen rossz a szeme. Amikor a pulóveréért szaladunk olyan magabiztos, hogy figyelnem kell, hogy lépést tartsak vele. „Idegen terepen azért bizonytalan vagyok, viszont

„Szerettem volna megmutatni, hogy mit tudok, úgyhogy apukám megtanított korcsolyázni is.”

ha másodszor megyek végig ugyanott, már beazonosítok olyan támpontokat, amik segítenek. Ha például egy útkeresztvezető mellett van egy nagy kuka, vagy egy élesen festett zebra, vagy egy nagy ház, azok sokat segítenek.”
Hogyan lehet segíteni neked? Megfogjuk a kezét? Irányítsunk?
„Ha bizonytalan, például gödrös a terep, akkor biztonságosabbnak érzem, ha valaki fogja a kezem, de ha szóval irányítanak az is sokat segít.”
Felismered az arcközt? Tudod ki az, aki elmegy melletted?
„Inkább a hangját tudom megjegyezni. Akkor ismerem fel az embereket, ha köszönnék nekem és megszólítanak.”
A Nádásban ülünk. Figyelem az arcát, a hosszú lófarkat, a kecses mozdulatait. Ez a lány valami finom, törekeny anyagból készült. Szeretném tudni, vigyáznak rá ebben a zajos, rohanó világban.

„Látó gyerekek közé járok iskolába. Az osztálytársaim kedvesek és segítőkészek, megvédenek. Tesi órán kímélnék például nem dobnak meg teljes erőből a labdával. A tanárom is elég rugalmas. Nem csinálhatok olyan gyakorlatokat, amikkel megerőltetem a szemem. Ilyen például a fekvőtámasz, vagy a bukfenc is.
Az órákon olvasótévével használok. Ez egy nagyító, ami akár tízszerezésre is felnagyítja a szöveget. Van egy számítógépes programom is. Ha a szó fölé viszem az egeret, akkor azt felolvassa.”
Apukád azt mesélte, hogy lovagolsz is...
„Anyukám is lovagolt, én pedig nagyon kíváncsi voltam rá, hogy milyen egy ember-állat kapcsolat. Csak kicsit látom a lovat, de simogatni nagyon nagy élmény. A ló érzi, ha szeretik és megérzi azt is, hogy az ember sérült, ez pedig nekem nagyon nagy segítség. Ez egy ilyen társ dolog... Ilyenkor a ló a szemem, ő lát helyettem is. Futószáron kezdtem, aztán kijutottam terepre is, ott a lovasz ment elől. Előfordult az is, hogy karámban mentem egyedül. Ez nagyon nagy élmény

volt... Az élénk színű akadályokat én is láttam és nagyon örültem, hogy sikerült.”
Jövőre ballag nyolcadikból, de egy felnőttével ér fel a tudatossága, energiája, akarata.

„Szerettem volna megmutatni, hogy mit tudok, úgyhogy apukám megtanított korcsolyázni is. Nem vagyok egy műkoris, de tudok menni a jégen. Szeretek elhatározni dolgokat, aztán megmutatni, hogy megy nekem is. Most például táncolni szeretnék.”

Jól kiegészítené az éneklést... .

„Az oviiban vették észre, hogy jobban éneklek... Sokszor kértek fellépésekre, én pedig már akkor is szerettem mindent elvállalni, amivel megbíztak. Mindig nagy sikereim voltak. Igyekeztek olyan dalokat választani, amik igazán a stílusomhoz illenek. A lány dallamú, egyszerű, de értelmes szövegű dalokat szerettem, az olyan számokat, amiknek jelentése van. A „Fák is siratják” a kedvencem. Az pont egy ilyen dal.

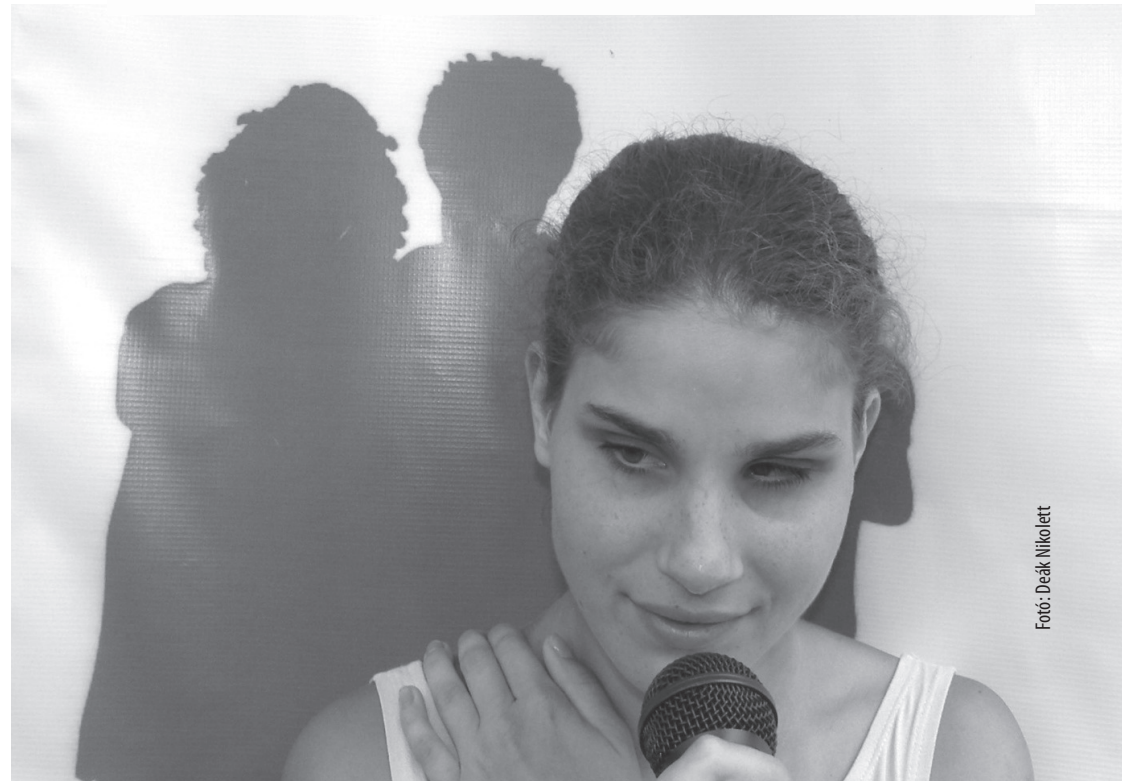
Gondolom, a suliban is fellépsz. Mit szólnak az osztálytársaid?
„Ők nem mindig örülnek a sikereimnek. Volt, hogy valaki a

barátom volt, de mikor megtudta, hogy jó hangom van, már nem barátkozott velem. De azért mindig akad, aki biztasson.”
Az apukád a tábor gondnoka. Nyaranta biztosan sok vendéggel összeharagkózol.

„Igyekszem... Van, akit azonnal megszólítottam, de van, mikor óvatosabb vagyok, körüljáró valakit és figyelem, aztán összeszedem a bátorságomat és odamegyek. A táborok közül a DUE a kedvencem. A rádiózást szívesen kipróbálnám. Akár műsort is vezetnék. Nagyon érdekel.”

Körüliöttünk szürkültebe fordul a balatoni délután, de mi még sok mindenről beszélgetünk. Ez a lány József Attilát szereti, hisz Istenben és bíz benne, hogy a paradicsomba kerül...
„Lesz egy világ, ahol én is jól látok majd és tökéletes leszek” – meséli, amikor már percek óta cserélgetjük egymás között a legnagyobb titkokat. De nincs időm meghatódni, szaladni kell, kezdődik a Nagy Rádiós Vetélkedő, Szofi pedig szeretne benne lenni a csapatban.

Mire legépelem a beszélgetést éjszaka van. Laptoppal a kezemben tapogatózom a gyér tábori fényben. Talán pont ennyi lehet az a bizonyos kilenc százalék.

Fanatikus fanok

REFLEKTORFÉNY,
BUGYIDOBÁLÁS,
VISÍTÁS

Kiknek a képe mosolyog a táborlakók szobájában és mit mond a pszichológus? Egy csábos mosoly és már indulhat is a képvagdosás, vagy éppen egy tökéletes szerva az, ami miatt valakit rajongásunk tárgyának választunk?

Nagy Kátya

Csillogó ruhák, fénylő mikrofon, forgó kamerák, vörös szőnyeg, vakuvillanásnyi mosolyok, mindez sikító tömeggel kísérve. A kordont szinte átszakítja a tömeg, a bugyik a színpadon landolnak, a célszemély pedig kötelező fogvillogtatással és dedikálással el is tűnik a sötétített limuzinba, míg a csillogó szemű tini lányok soha többet nem hajlandók újra kezét mosni, hiszen ŐT érintették.

Ha meg nem is érintette, de Klubert Dóra pár éve teljesen odáig volt kedvenc színészeért, álmódosásainak is gyakori vendége volt Daniel Radcliffe. Gyűjtötte róla a képeket, megvett minden újságot, amiben szerepelt, és általában csak róla tudott beszélni. Szerette, mert helyes volt, mert jó színész, és elvitte egy álomvilágba. „Szeretni még most is szeretem, de felnőt és már nem tetszik, meg nem is követem róla az információkat, nagyobb lettem, és rájöttem, hogy ő csak egy sztár.”

Vele ellentétben Lazáry Fanni húségesen kitar meg mindig kedvenc teniszjátékosa mellett, a mai napig lenyűgözi Rafael Nadal játéka, akire példaképként tekint, ezért igyekszik maga is úgy viselkedni, amikor pályára lép, ahogy a salakkirály:

„Tetszik a személyisége, nagyon őszinte a nyilatkozataiban és szerény. Ha pályára lép pedig kizárja a közönséget, és kitaróan harcol a győzelemért.”

Vannak, akiket teljesen kikerül a sikító kórság és ahelyett, hogy bugyit lobogtatna és telefonszámokra vadászna, inkább hétköznapi emberként tekint rájuk. Últanir Jázmin szereti Johnny Deppet és Robert Pattisont, de nem kapna sikító rohamot, ha valamelyikük szembe jönne vele az utcán nem szereti: ahogy az emberek a sztárok magánéletében turkálnak. „Rendezvényeken, például a Viva Cometen sok emberben lehetett pozitívan csalódnai. Úgy közelítem meg őket, mint hétköznapi embereket, nem a diktafont dugom az orruk alá, hanem elbeszélgetek velük és így ők is jobban állnak hozzám” – mesélte Jázmin.

Az érem másik oldaláról nem mindenki vágyik a csillagok közé. Mavrák Kata, az Anakai Pilóták aranytorkú vezetője az X-Factor tehetségkutatón egy karmujtásnyira volt a rivaldáktól, de mégsem bánja, hogy nem adta el egy kötött szerződéssel a lelkét. „A 4. forduló előtt kvázi elkezdtem agyban készülni, leültem anyukámmal megbeszélni, mi lesz, ha sikerül, és mi lesz, ha nem jutok be. Minden barátnőmnek szoltam, hogy pofozzon fel, ha sikerül, és felveszem ezt a sztár magatartást.” Legyen énekes, színész vagy sportoló, Baktay Zelka pszichológus szerint a példakép segíthet önmagunk megtalálásában, de nem feltétlen egy mindenkinél bekövetkező dolog. A krimifilmekből ismert jelenet (beteges módon, ballonkabátban az istenített személy követése) nem a rajongás miatt alakul ki. „Nem attól torzul a személyisége,

mert rajong, hanem azért rajong, mert már gond van vele.” Ez az imádat egyik végléte, „a másik, hogy megnézi, miben sikeres ez a sztár, és próbálja a sikerét modellezni a saját életében.”

Kamaszkorban kezdjük el keresni, kik is vagyunk mi, ezért ilyenkor viszonyítási pontokat keresünk, amelyek segítenek a valódi énünket körberajzolni, meghatározni, hogy milyenek vagyunk. „Felnőtt korban általában ezek ki szoktak kopni, ha valaki megtalálja az identitását, akkor ezek a rajongások

elmaradnak” – zárta le a kamaszkor és a sztárimádás kapcsolatát a szakember.

Tehát sikítani, tapsolni és posztert bámulni ér, izzadt meccs utáni mezt és szemetet turkálni viszont nem. Ha hasonló énekesi, színészi vagy bármilyen képességekre vágysz, itt is érvényes lehet a csendes megfigyelő és tanuló módszer, de talán a legjobb kézzizadás nélkül gratulálni a kedvenc védődnek, majd barátságos mosollyal megkérdezni: ezt hogy csinálhatom utánad?

Így szurkol Fenyves

A FUTBALLBAN NINCS TÁVOLSÁG

Balatonfenyvestől Porth Elizabethet több mint 8000 kilométer választja el, és a magyar futball is legalább ilyen távolságra van a világ elitjétől. Ennek ellenére bárhol lehetett volna az a kocsmá, ahol több nemzet együtt szurkolta végig a világbajnokság bronzmeccsét – pedig csak pár utcányira jártam a tábortól.

Tóth István

A Németország-Uruguay bronzcsata kezdete előtt bő fél órával az utcákat járva, már számos mezbe bújt emberrel találkozhattam, akiknek száma – közeledvén célállomásomhoz – egyre csak nőtt.

Túlzás lenne azt állítani, hogy kiürült volna a Balaton, mikor útjára indult a labda, ám már messziről is jól látható volt, hogy hol lehet nézni a meccset, és hol nem. Előbbi egységek ugyanis fél kilenc magasságában már színültig tele voltak. Végül nem messze a parttól sikerült rábukkanni az ideális

Fotó: MTI, Szigetvári Zsolt

helyre. Az egyik kedves csapos széles mosollyal közölte, bizony ne számítsak arra, hogy ülőhelyet találok még magamnak. „No, majd meglátjuk” – gondoltam, és közben faggatni kezdtem. „Az emberek szabályosan harcolnak azért, hogy nézni tudják a meccseket. Akad olyan vendég, aki már egy hete asztalt foglalt a bronz-meccsre – mesélte. „Az elmúlt két hét nagyon hajtós volt, ennyi embert rég nem láttam erre, főleg úgy, hogy sokszor a vízbe se mennek be, hanem csak a meccs-feeling miatt érkeznek.”

Miközben beszélt, egyre csak járt a keze, folyt a sör a Balaton-parton, hiszen a hely tulajdonosai úgy döntöttek, a meccsek idejére a folyékony kenyér árra megfeleződik. Az ajánlatnak nehezen lehetett volna ellenállni, én is csakhamar kikértem az első korszót, igen baráti, 200 forintos áron.

Már jó pár perce ment a meccs, amikor egy enyhén kopaszodó Schweinsteiger-mezes tata intett, ha le akarok ülni, az asztalánál akad még egy hely. A köszönőmmel nem mentem sokra, kénytelen voltam hamar, az általam ismert három német szó egyikéhez fordulni: danke, danke – motyogtam. Néhány kiömlő pohár komoly bánatára, közben Müller révén megszerezte a vezetést a Nationalelf, és hirtelen öklök tucatjai csaptak örömmittasan a levegőbe, köztük a „padtársamé” is. A „tábor” lelkesedése nem tartott sokáig, hiszen bő tíz perc elteltével egyenlítették a kék mezes uruguayiak. Nem kis meglepetésemre – s nem csak az enyémre – az előbbinél sokkal hangosabb és népesebb csapat kiáltotta boldogan: gól! „Jólván, többen vagyunk” – konstatálta vígan egy kócos hajú, húszas éve végén álló férfi, majd nagyot kortyolt.

Míg a szünet alatt a két csapat az öltözőbe, addig a pubban ücsörgő emberek jó része a partra vonult. Persze akadt olyan is, aki baráti társaságának elemezte a helyzetet, és csak a második féлдő 68. perce után váltott igazán széles vigyorra, miután Forlán klasszis mozdulattal vette be a veterán német

hálóór Hans-Jörg Butt kapuját.

Egyre biztosabban látszott, megvan az Uruguay-szurkolók kétharmados többsége, és arra is csakhamar választ kaptam, miért épp Forlánék voltak a szimpatikusabbak. „Nagyot harcoltak a torna alatt, ráadásul kevesen számítottak arra, hogy ilyen sokáig jutnak majd. Remek támadó-focit játszanak, amit jó nézni” – elemezte a helyzetet az egyik drukker.

A futballhoz talán kevésbé értő, ám a divatot láthatóan annál jobban kedvelő „szőke ciklon” is talált indokot a kétszeres világbajnok csapat mellett. „Egyszerűen szép az égszín kék mez, szebb, mint a németeké” – mondta.

„Megvan a meccs!” – kiáltotta valaki örömmittasan pár székkel odébb, amikor Jansen fejesevel egyenlítették a németek.

Asztaltársam széles vigyorral társalgott pár honfitársával – egy korabeli úriemberrel, és annak családjával. Tört angolsággal végül csak elmondták, rég járnak a „magyar tengerhez”, élvezik az itt létet, ám így, hogy mindezt úgy tehetik, hogy hazájuk válogatottjának szurkolnak, mind még szórakoztatóbb. Valahogy a mai futball minden szépsége szerephez jutott ezen az estén, a csapatok nagyot vívtak, miközben a népes szurkoló had a TV-k előtt vígan fogyasztott, társalgott. Amikor pedig Khedira ismét megszerezte a vezetést a fehér trikósoknak, az örömtől és az elfogyasztott sörtől megrészegült emberek egymás után pattantak fel győzelmet ünnepele.

A pár asztallal odébb ülő fazon se szólt többet, csupán annyit: „Megmondtam én”.

Újdonsült cimborám szakértelmére már nem volt idő reagálni. A közös ünneplés, vagy épp siránkozás helyett búcsút intettem asztaltársamnak, majd kifelé menet még egyszer visszatekinttem a padok körül ugráló Schweinsteigerekre, aztán irány vissza a táborba. . .

Impresszum

Az Alattomos Dinnyelékű Akciócsoport lapja. Készült a DUE Médiahálózat XXX. Országos Médiatáborában, 2010. július 16-án. Világbéke.
Főszerkesztő: Ollári Gergely **Főszerkesztő-helyettes:** Nagy Kátya **Munkatársak:** Blaskovics Dávid, Bornemissa Péter, Lovas Oszkár, Maraffai Szilvia, Náray E. Tamás, Pekeli Miklós, Sály Bernadett, Szabados Tünde, Tóth Enikő, Tóth István **Csoportvezetők:** Beke Dániel, Pál Zsombor **Illusztráció:** Vizuálattkert Csoport; Csizsár Dorottya, Deák Nikolett, Halpern Bence Márk, Luzsicza Fanni, Jancsó Gergely, Kovács Boglárka, Kovács Nelli, Ménes Adrienn, Molnár Zsuzsanna, Soós Berta, Tóth Zoltán, Zala Bence, Zsombori Eszter **Csoportvezető:** Kecskeméti Dávid **Művészeti vezető:** Klebercz Kriszta **További tördelők:** Beke Dániel, Náray E. Tamás, Ollári Gergely, Pál Zsombor **Jófeje:** Bocz Márton **A tábor támogatói:** Amerikai Egyesült Államok Nagykövetsége, Cisco Systems, Károlí Gáspár Református Egyetem, Magyar Telekom, Rádió 7, TÜV Rheiland Hungária Kft., Vodafone Magyarország

HOPPÁ!!!

Phali bácsi presents:

**GIGANTIKUS
MARACUJA
PARTY ÁGYÚ!™**

Rezidens: DJ Phali bácsi (live)
Special guests: Phunnyadt
Pharty Szamár, Marcello
Striker

Talán karaoke is lesz.

TÁBOR EMBERE VÁLASZTÁS 2010!

Átadunk egy csomó díjat, utána buli a party végéig!

OPEN STÉG HÁZIBULI ZENEKAR

Élő koncert és playback is!

SPECKÓ KARESZ VIZUÁL & KÁBELES INTERNET!

Helyszín: Nádas Büfé, Balatonfenyves. Időpont: szombat este, a buli kezdetekor.

